

РЕШЕНИЕ

№ 3239

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1556** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата ЗДвП.

Образувано е по жалба на П. Н. Д. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. А, ет. 7, ап. 11 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000458/21.01.2020 г., издадена от И. Й. – полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП по отношение на П. Д. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е необоснована и незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния закон и чл. 35 от АПК, както и в нарушение на принципа на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. Моли се оспорената заповед за бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, И. В. Й. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 18.01.2020 г., в 16.45 часа, в [населено място], [улица], П. Н. Д. управлявал собствения си лек автомобил по „Околовръстен път“ от [улица]към [улица]и пред национална футболна база предоставил управлението на личното си МПС лек автомобил „Фолксваген“ с рег. [рег.номер на МПС] на неспособно лице- Н. П. Д. ЕГН [ЕГН]-14 годишен, малолетен към момента на управление на автомобила, син на жалбоподателя. Жалбоподателят П. Д. пътувал на предна дясна седалка. Автомобилът е спрял за проверка от ст.полицай П. П. и ст. полицай И. П. - СПС –СДВР, 01 сектор, 02 група. Последните установили, че МПС-то се управлява от малолетно лице, неспособен водач, след проверка документите за самоличност на П. Н. Д. и извършена проверка в ОДЧ- СДВР.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 16393/18.01.2020 г., издаден от Н. Н. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, връчен лично на П. Д..

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000458/21.01.2020 г., с която основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП по отношение на П. Д. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 16393/18.01.2020 г., издаден от Н. Н. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“-СДВР; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР; Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи; справка-картон на водача; докладна записка до началника на 01 сектор, 02 група в отдел „Пътна полиция“-СДВР, подписана от П. П., свидетел при съставянето на акта за установяване на административно нарушение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от

ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал.1 т. 1 от ЗМВР – служители на отдел „Пътна полиция“-СДВР. Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Твърдението на жалбоподателя, че органът не е изпълнил тези свои задължения, не е подкрепено с никакви аргументи и доказателства.

При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът виновно е нарушил чл.102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 18.01.2020 г. жалбоподателят е предоставил за управление личното си МПС на неправомерно лице – а именно синът му Н. П. Д..

Мярката е наложена за минимално посочения в чл. 171, т. 2а, б. „а“ срок от 6 месеца, който се явява и законосъобразен. С оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. В тази насока съдът кредитира изцяло съставения акт за установяване на административно нарушение, както и докладната записка, приложена на лист 9 от делото. Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят, не ангажира доказателства, въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е предоставил цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, на посоченото неправомерно лице.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните

разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноси се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Н. Д. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. А, ет. 7, ап. 11 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000458/21.01.2020 г., издадена от И. Й. – полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП по отношение на П. Д. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: